

bette ikke saa ganske klart for mig. Jeg tør ikke benægte Rigtigheden af den fremsatte Paa-stand; men det staaer dog ikke klart for mig, at det kan være rigtigt at gjøre en saa pludselig Overgang og nu kaste Hartkornsstatten bort. Jeg vil indrømme, at der kan være Urigtigheder og Uligheder tilstede ved Hartkornsstatten; men jeg troer, at efter Rigningen ifjor er der endnu større Feil. Jeg kunde vel være tilbøjelig til at komme i et andet Spor, saaledes at Halvdelen eller Trediedelen af Skatten kunde lignedes efter Hartkornet, og Halvdelen eller Trediedelen paa anden Maade, navnlig, som den sidste ærede Taler hittede, efter Formue og Veilighed; thi jeg troer, at det er den Maade, som man bedst kan komme frem med og forstaae, saavel paa Landet som i Kjøbstæderne. Jeg har hørt den ærede Landstingsmand ligeoverfor mig (Wessely) sige, at Hartkornet er en abnorm Maalestok. Det, vil jeg indrømme, var Tilfældet efter forrige Krigsstatslov, thi der var der en Sammenblanding med Indkomstskatten, saa at Mange, der havde Hartkorn, kunde frigjøre sig for Indkomstskat ved Hjælp af deres Hartkornsstat, hvilken imidlertid hvilede paa Bruggerne. Dette med Hensyn til Hovedindholdet og Principet i Loven.

Jeg vil haabe og ønske, at denne Lov maa faae en grundigere Behandling i Thinget end Krigsstatsloven for forrige Aar; thi vi huske jo Alle, hvorledes den da saa at sige blev stormet igjennem, saa at selv den daværende Indenrigsminister udtalte og beklagede, som det staaer at læse i Rigsdagstidenden, at denne Lov var saaledes, at den kunde bevirke, at vi maastee aldrig senere kom til en Indkomstskat. I det Haab, at Lovforslaget maa faae en grundig Behandling, muligviis i et Udvalg, skal jeg udtale mig ganske kort og indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa et Par enkelte Punkter. Der er fremkommet Enbeel om Delingen af Skatten mellem Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, hvilket vel vil blive gjort til Gjenstand for nærmere Undersøgelse.

— Hvad angaaer Spørgsmaalet om disse Skattecommissairer, da kan jeg i Et og Alt slutte mig til min ærede Sidemand (Zensen). Jeg troer ikke, at det er absolut nødvendigt, at man skal have disse Skattecommissairer. Vel har et æret Medlem ligeoverfor (Wessely) udtalt, at Skatten vilde blive eensformig overalt; men jeg veed ikke, om dette ikke ligesaa godt kunde opnaaes, naar der blev givet en Veiledning fra Ministeriet eller af Amtsrådene, hvilke jo kunde tilkalde Delegerede fra Communerne og saa ufsærdige Schemata osv., som kunde være til Veiledning for de enkelte Communalbestyrelser. Skulle Skattecommissairerne alligevel beholde, saa vil jeg henstille, om ikke en Betaling af 3 Rd. daglig er altfor høi. Ved andre Forretninger, som Hoveraf-løsning og flere Commissionsforretninger, gives der 2 Rd. i Diæter. Jeg vilde ønske, at der her slet ikke skulde gives Diæter, og jeg vil haabe, at de ærede Medlemmer, der tidligere have bragt dette Spørgsmaal paa Bane, vilde samstemme med mig deri; det vilde dog maastee, som det oftere er sagt, bevirke en Nedsættelse i Vedkommendes Afgift og Anseelse, naar de skulde have Betaling for slige Arbejder. Det forekommer mig, at det Samme vil være Tilfældet her som ved Amtsrådene. Imidlertid skal jeg henlede Opmærksomheden paa en Uoverensstemmelse, som jeg haaber, at Thinget under alle Omstændigheder vil være enigt med mig i at hæve, nemlig, at der som Befordringsgodtgjørelse i § 11 er sat 1 Rd. pr. Miil, medens der for Overtagningscommissionsionen i § 18 er sat 4 Mark. Det forekommer mig, at det idetmindste maa være lige paa begge Steder. — Hvad § 16 angaaer, da er der et Punkt, som jeg gjerne vilde høre den ærede Ministers Udtalelse om. Der staaer nemlig: „Efter disse 14 Dages Forløb kan enhver Statteholder i 8 Dage meddele Rignings-commissionsionen de Bemærkninger, som han måatte have at gjøre ved sin Skatteansættelse.“ Det er med Hensyn til disse sidste Ord: „ved sin Skatteansættelse“, at jeg vilde tillade mig